

امام حسین(ع) و واقعه کربلا در مزامیر حضرت داوود(ع)

در کتاب مقدس یهودیان و مسیحیان و در بخش مزامیر که همان زبور حضرت داوود(ع) است، اشاراتی به واقعه کربلا و شهادت امام حسین(ع) و یارانش در سرزمین کربلا شده است.

در کتاب مقدس یهودیان و مسیحیان و در بخش مزامیر که همان زبور حضرت داوود(ع) است، اشاراتی به واقعه کربلا و شهادت امام حسین(ع) و یارانش در سرزمین کربلا شده است.

به گزارش ایگنا، «توماس میکلون» پروفیسور آمریکایی فلسفه الهیات و علم ادیان تطبیقی و استاد دانشگاه تورکو در فنلاند، در یادداشتی به بررسی وجود خبرهایی از حادثه کربلا در مزامیر حضرت داوود(ع) پرداخته است. متن این یادداشت در ادامه ارائه می شود:

در شماری از متون عبری به کلمه «حسین» اشاره و این کلمه در متون عبری بدین شکل نوشته شده است: «Hoosen»؛ در کتاب مقدس یهودیان کلمه دیگری از این ریشه استفاده نشده است بنابراین این کلمه به طور کلی متفاوت است.

کلمه «علی» در کتاب مقدس عبری به عنوان جانشین پیامبر نشان داده می شود؛ این کلمه گاهی اوقات به شخص خاصی از جانب خدا اشاره می کند و برای اشاره به نماد کاهن به کار می رفته است. اشاره های بسیاری درباره نوه پیامبر(ص) یعنی امام حسین(ع) در این متون وجود دارد که معانی بسیار عمیقی دارد اما برای پژوهشگر یا کسی که در این مسئله تشکیک ایجاد می کند قانع کننده است. اما باید به نقص کامل شواهد لغوی برای نام های حسن و حسین (که هر دو از یک ریشه اند) در متون مقدس عبری اعتراف کرد.

به علاوه، موارد متعددی که درباره امام حسین(ع) سخن می گوید، پیش از اسلام از سوی مسیحیان در اشاره به نام «یسوع»(ع) (شخصیت اصلی مسیحیان یعنی حضرت مسیح) و از سوی یهودیان در اشاره به نام به «مشیح» (مسیح منتظر(ع)) بیان شده است.

از میان این افراد، به نام اشعیا مشهور که مسیحیان اغلب از او به عنوان پیامبری که به صلیب کشیده شده است برخورد می کنیم. اما به وضوح به نظر می رسد که این نام همسو با اتفاقاتی است که بر امام حسین(ع) رخ داده است.

متون دیگری نیز وجود دارد که غیرمسلمانان به ندرت به آنها توجه می کنند و مضمون آنها را می توان بر امام حسین(ع) تطبیق داد. از جمله مشهورترین این متون سفر ارمیا(۴۶: آیات ۶ و ۱۰) است که در آن می خوانیم:

«فرد سریع نمی گریزد و قهرمان نجات نمی یابد!
در شمال، کنار رود فرات، تلو تلو خوردند و افتادند.
.... این روز، روز پروردگار متعال است،
روز انتقام از دشمنانش.
شمشیر می خورد و اشباع می شود
و با خون آنها سیراب می شود
زیرا متعلق به خداوند قادر است
قربانی ای در سرزمین شمالی
در کنار رود فرات.»

مفهوم ضمنی این آیات از دیدگاه دین اسلام اشاره به خبری است که خداوند در مورد حمله به امام حسین(ع) و یارانش در کربلا و در کنار رود فرات داده است.

اما چیزی که باید درباره آن فحوص و جست وجو کرد ویژگی های ۱۲ گانه در کتاب مقدس است که همسو با ویژگی های ائمه اثنی عشر شیعیان (علیهم السلام) است و امام حسین(ع) در بطن این زنجیره است. در ادیان دیگر نیز به طور مشخص، ۱۲ اسقف حاکم که در سفر تکوین آمده است، همچنین ۱۲ فرزند حضرت اسماعیل(ع)، ۱۲ پسر حضرت یعقوب(ع)، ۱۲ قاضی در سفر قضات، ۱۲ پادشاه صالح یهود و ۱۲ فرستاده یسوع(ع).

بنابراین مجموعه ای از عدد ۱۲ در کتاب مقدس مانند کتاب مزامیر وجود دارد که شاخص ترین این مزامیر ۱۲ گانه با عنوان مزامیر آصف شناخته می شود.

این مزامیر بیانگر آن است که شخصیت هر یک از ائمه ۱۲ گانه منعکس شده است. در بخش ۷۴ مزامیر نیز به پیشگویی پیامبر درباره شهادت امام حسین(ع) اشاره شده است.

بخش ۷۴ یکی از بخش های آموزشی کتاب مقدس است و شامل نوعی حکمت است که حتی به عنوان قانون الهی محسوب می شود و می توان گفت نشانه های نبوت و حوادث آینده در آن آمده است. محتوای این کتاب به عنوان یک موضوع آموزشی بسیار عجیب است. زیرا شامل کلماتی است که خداوند را در هنگام ورود به موقعیت های سخت فرا می خواند.

در واقع فراخواندن خداوند بخاطر درد و رنجی است که قرائت کننده آن و کسی که به حوادث آینده می اندیشد، متحمل می شود. گویی که پیامبر اسلام(ص) از فاجعه کربلا متحمل درد و رنج می شوند و در آن مصیبت این کلمات را فریاد می زنند. ممکن است حضرت داوود(ع) خودش این قسمت از مزامیر را نوشته باشد. با وجود اینکه بسیاری از محققان عقیده دارند که به وسیله آصف نوشته شده است.

آیات ۲ تا ۹ این بخش از مزامیر بیانگر حادثه کربلا و مقدس بودن محل شهادت امام حسین(ع) مانند مقدس بودن اورشلیم یا همان بیت المقدس است. در ادامه نیز به بالا بردن سرهای شهدای کربلا بر سر نیزه ها و تخریب خیمه امام حسین(ع) و پاراننش اشاره ضمنی شده است.

آیه دهم نیز بیانگر رثاء بر امام حسین(ع) است که در آن واقعه، دیگر شخصیت بزرگی چون امام حسین(ع) مشاهده نمی شد.

امام حسین(ع) در مزامیر حضرت داوود(ع)

مزامیر (در زبان عبری: תהילים תהלים) به معنای زبور داوود و یکی از بخش های تنخ یهودی و عهد عتیق در کتاب مقدس است. مزامیر به صورت شعر بی وزن عبری نگاشته شده است. قسمت هایی از مزامیر به همراه برخی از متون دیگر نمازهای سه گانه یهودیان را تشکیل می دهند. در بخش هایی از آن بر اهمیت موسیقی برای ستایش پروردگار تأکید شده است. سرایش تعدادی زیادی از این اشعار به داوود، پادشاه بنی اسرائیل، منسوب است اما پژوهشگران این ادعا را رد می کنند.

در کتاب مقدس عبری، این کتاب با عنوان ستایش ها خوانده می شود. کلمه «مزامیر» در عبری جمع مزمار به معنی سرود و ترانه است یعنی شعری که با موسیقی خوانده می شود. بر اساس روایت منابع کهن، کتاب مزامیر را هفت نویسنده به نگارش درآورده اند: داوود؛ پادشاه بنی اسرائیل، پسران قورح، آصف، سلیمان، موسی، هیمان و ایتان.

مزامیر در طول هزاران سال، سرودهای عبادتی یهودیان و مسیحیان (در کلیسا ها و کنیسه ها) بوده است.

کتاب مزامیر را نمی توان بر اساس موضوع تقسیم بندی کرد، اما اغلب آن را به پنج مجموعه یا کتاب به شرح زیر تقسیم می کنند. هر کتاب شامل موضوعات مختلف نظیر بیان رنج ها، درخواست کمک، اعلام توکل به خداوند و پیروزی در راه او، بخش هایی از تاریخ قوم بنی اسرائیل و حمد و ستایش خدا است. هر کتاب با جمله ای در ستایش خدا به پایان می رسد.

ایکنا - گزارش از فرشته صدیقی